

www.szentlelekszatmarnemeti.ro

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETI, 2011. KARÁCSONY

ÉS TE... HOGY VAGY?

Hétköznapiak tűnő beszélgetés zajlik le két ember között. Elhangzik a szokásos kérdés: Hogy vagy? A válasz nemes egyszerűséggel így hangzik: Jól. S mert kíváncsi a másik fél, meg is kérdezi: bővebben? Nem jól! – hangzik a bővebb válasz.

Ez a sokunk által jól ismert kis párbeszéd jutott eszembe, amikor leültem, hogy rendet tegyek gondolataimban és megpróbáljam kiírni azokat az érzéseket, amelyek az elmúlt napokban összegyűltek bennem.

Karácsony ünnepére készülünk, illetve az ünnep már kopogtat is lelkünk ajtaján. Amikor pedig kezdedbe veszed Ajándékunkat és megtisztelsz azzal, hogy elolvasod írásainkat, már javában benne vagyunk az ünnepben.

Az első érzés, ami bennem van, nem más, mint a fáradtság. S valószínű, hogy nem vagyok egyedül ezzel. Hatalmas tempóban zajlanak a dolgok körülöttünk, s mi nem tudjuk kivonni magunkat az események és történések sodrából. Olykor azon kapjuk magunkat, hogy együtt úszunk az árral. A légkör, amely körül vesz bennünket, gyakran nyomaszt. S ha érdeklődnek hogylétünk felől, csak azért válaszoljuk, hogy jól, mert újabb kérdést szeretnénk elkerülni. Pedig az igazság az, hogy nem vagyunk jól.

Azt hiszem, hogy alapvetően a fáradtságnak nyomasztó érzéséből fakad még nagyobb elemi erővel az ünnep utáni vágy. Sokan titokban talán éppen ezt várjuk idei karácsonyunktól. Szeretnénk egy kicsit megpihenni, időt szorítani néhány dologra. Szeretnénk egy picit megerősödni, mert tudjuk a folytatás sem lesz könnyű.

Ahogy telnek az évek, egyre inkább az az érzésem, hogy a gyermekkor karácsonyai a legszebbek. Most is eleven bennem néhány ilyen karácsony. Pedig akkor jobbára csak kaptam, most pedig még adni is tudok. Sokkal többet, mint akkor. Nem furcsa? A másik gondolat, ami motoszkál bennem, hogy a kérdés nem kerülhető meg: mit jelent számomra a karácsony? S miközben használom a jól bejáratott panelokat, azaz válaszokat, a lényegről nem feledkezhetek meg: a karácsony titok. Isten emberek iránti szeretetének a titka. Szent János apostol, a szeretet apostola, olyan csodálatosan és mélységeket megmozgatva írja: „a

világosság a sötétségben világít...” Világosság és sötétség, a kettő örökös párharca! S talán a mélyen megélt karácsonyoknak nagy ajándéka, ha izmosodik bennem a felismerés: szeretnék világosságban élni. Akkor is, ha nem könnyű. Akkor is, ha ehhez dolgokat meg kell változtatni a magam életében. Amennyiben sikerül ilyen mélységekbe eljutnom, akkor világosan látni fogom, hogy minden más, ami körül veszi karácsony ünnepét, csak sallang.

A harmadik gondolatom pedig az elmúlt napokhoz kapcsolódik. Karácsony a megbékélés ünnepe. Isten és ember, ember és ember megbékélése. December 13 és 17-e között Strasbourgban részt vettem a Charta XXI. első nemzetközi konferenciáján, ahol a romániai Kolping Szövetséget képviseltem. Személyes felkérésre pedig elkísért az útra közösségünk egyik tagja, Simon Attila. Öt országból gyűltünk össze, s az alapgondolat a megbékélés volt. Pontosabban a

kisebbség és többség egymáshoz való viszonya. Nagyon érdekesek és elgondolkodtatók voltak azok a beszámolók, amelyek a jelen lévő civil szervezetek képviselői részéről hangzottak el. Bennem is erősödött a felismerés, hogy csakis a megbékélés útja járható. A mozgalom egyik alapítója így fogalmaz karácsony ünnepével kapcsolatosan: „A mozgalom számára fontos a karácsony, pontosabban a karácsony igazi tartalma. A keresztény világ ilyenkor azt ünnepli, hogy az Isten emberré lett. Akár hiszi valaki a keresztény tanítást erről, akár csak jelképnek tekinti, a mi szempontunkból azonos lehet a következtetés. Nekünk az a fontos, hogy az Isten-gyermekségben testvérünké lett a Megváltó. Testvére mindannyiunknak, bármely nemzethez tartozunk is. Nincs helye hát az egymás ellen tusakodásnak. Nem érintette meg azt a karácsony, aki haragot, gyűlölködést, megvetést vagy épp félelmet, rettegést érez egy másik nemzet fiai, lányai iránt. Vegyük komolyan, hiszen a szeretet, a végtelen szeretet ünnepét üljük. Ami persze nem szorítkozhat december 25-ére vagy épp csak az éjféle misére.”

E gondolatok jegyében kívánok áldott és békés karácsonyt, Istentől megáldott új esztendő.

*Barátsággal:
Merlász Tibor, plébános*

Dsida Jenő:
KÖZELEG AZ EMBERFIA

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia,
aki nem tőlem és nem tőled kap életet.
Néhány pásztornak, akik sohasem ölték
nyulat, nem hordoznak emberölő
szerszámot, megjelenik az angyal és
megjelenik a csillag és tele lesz dallal
a decemberi hegyoldal. Csak ránézünk a kisdre
és tudni fogjuk, hogy Ő az.
Eljönnek az acéltrösztök fejedelmei,
a petroleumbányák frakkos császárai
s könnyel a szemükben letérdelnek elé.
Mert Ő lesz, akinek legtisztább kék a szeme,
legerősebb léssen a karja és szelid arcáról ragyog
az örök építő acélos vidámsága.
Ő megmutatja minden vándornak az utat,
minden töprengőnek az igazságot, minden
haldoklónak az életet. Ő megmagyarázza
nekünk a gépek dalának igazi értelmét,
megmagyarázza és megáldja a fáradt költőt
legsajgóbb szavait és mosolyogni fog és kék
fehér galamb fog ülni a vállán kétfelől.
Ő nem ad országot nekünk, hanem otthont,
nem ad fegyvert, hanem kenyeret.
Ma még sírunk,
mert a mosolygás nem én vagyok.
Ma még sötét
van, mert nem jöttem világosságnak,
hanem hogy bizonyosságot tegyek a világosságról.
Már közeledik az éj, mely szüli a Hajnalt.
Eljön Ő, minden bizonnal eljön.

Benedek M. Elek
KARÁCSONYI KÍVÁNSÁG

Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
olyan nagy, hogy alája
az egész világ aláférne.
Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
olyan nagy, hogy a hegye
fel az égig érne.
Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
olyan, aminek ágain
angyalok éneke zengene.
Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
olyan, ami alatt mindenki
békességben élne.
Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
olyan, ami alatt
mindig ünnep lenne.
Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
olyan, mit soha meg nem únunk,
s nem dobunk szemétkébe.
Egy nagy-nagy karácsonyfa kéne,
melyen díszek helyett
Hit, Remény, s Szeretet tündökölné,
aminek melege szívünkbe költözne,
s ez kísérne minket egész életünkbe?
Istenem, egy ilyen karácsonyfa kénel

2001.dec.25.

ADVENT

Vasárnap meggyújtottuk az első gyertyát az adventi koszorún. Zsuzsi gyújtotta meg, kissé félve a gyufa fellobbanó lángjától. Hosszan néztük az éledező

lángocskát és a gyermek boldogságát. Fények az életünkben. Még mindig olyan hihetetlen, hogy ezt a leánygyermeket kaptuk ajándékba, hogy becsülettel felneveljük, embert faragjunk belőle, ahogy mondani szokták. Néztem a ragyogó arcát, azt a tisztaságot, lelki gazdagságot, naiv hitét bennünk és a világban, ami belőle árad. Akkor mit is akarunk faricskálni ezen az emberpalántán? Nem inkább nekünk kellene megváltozni, egyre hasonlóbba válni hozzá? Néztem a csillogó szemeit, mintha azt mondaná: „Apu, van most négy heted, figyelj rám, megfogom a kezéd, most úgy játszunk, hogy én vezetlek téged advent csendjén át karácsonyig. Te csak engem figyelj és csinálj mindent úgy, ahogy tőlem látod. Karácsonykor meglátjuk, ki lesz a győztes.” Mindig ő szokott nyerni, most sincs sok esélyem, de elfogadtam a kihívását, megpróbálok utána kullogni - gondoltam az adventi gyertya fényében.

Dóczy Tamás

IGENT MONDANI A VÁRAKOZÁSRA

Sokan panaszkodnak mai világunkra: a mai ember a külsőségeknek él, a mai ember nem érzi meg a Karácsony igazi értékét, a mai embernek csak az ajándékozás a fontos, a mai ember megfélelkezik a lényegről, Jézusról. Ha jobban belegondolok, akkor valóban így van, az emberek többségét nem Jézus érdekli, valahol úgy tekint születésére, mint egy régi szép mesére, és a Karácsonyt csak egy hagyománynak tekintik.

De én mégsem szeretem enyire negatívan szemlélni a dolgokat, én szeretem megkeresni a rossz dolgokban is a jót, a szépet... Én hiszem, hogy ma is vannak emberek akik készülnek Jézus születésére, hiszem, hogy ma is vannak emberek, akik adventben valóban a várakozást élik meg és törekszenek arra, hogy kicsit jobb emberekké váljanak.

Számomra úgy ígérkezett be ez az idei advent is, mint az elmúlt években szokott, de valami mégis közbe jött. November közepén megtudtam hogy egy kisebb, be nem tervezett műtetre van szükségem. Egy kicsit roszszul is érintett a dolog, de igyekeztem erősnek maradni, gondolván, úgyis csak pár napról van szó...

Egy hétfői napon volt műtétem. Reggel korán volt az ébresztő és nagyon hosszúnak tűnt az út Kolozsvárig, de mire észbe kaptam, már ott találtam magam a 107 kórteremben, ahol kiderült, hogy még ágyam sincs (ugyanis négyen voltunk három ágyra...) Nem csináltam nagy gondot belőle, hiszen tudtam hogy úgyis mindjárt visznek a műtőbe. A csomaggal magam mellett VÁRAKOZTAM... Lassan teltek a percek, az órák, minden ajtó csapásra felugrottam: Na most jönnek értem!. De tévedtem. Időközben megoldódott az ágy-gondom is, mivel az egyik nénit hazaengedték. Kiderült hogy nem kell megműtése, használt a kezelés. Nagy örömmel telt meg a kis szoba, bár nem is ismertük egymást, mégis tudtunk szívből örülni a másik örömének. Elköszöntünk, kívántunk jó egészséget, a dolgaimat is sikerült kipakoljam, elrendezem, és újból következett a kínos VÁRAKOZÁS... Már dél körül lehetett, amikor szóltak, hogy a műtétem elmarad holnapra, mert valami gép meghibásodott...Tehát egy nappal tovább kell maradnom, mint ahogy terveztem. Akkor nehéz volt elfogadnom a helyzetet, de most visszatekintve, örülök, hogy így történt, ugyanis sok emberrel ismerkedhettem meg. Két idősebb néni volt a szobatársam, egyiket közülük, Lenuta nénit, különösen megszerettem. Sokszor megnevetetett, sokat mesélt családjáról és sikerült mindig elterelje gondolataimat... Következő reggel ismét nehezen teltek a percek, az órák...újból VÁRAKOZTAM. Már megint dél van, és értem még mindig nem jöttek. Jobbnak láttam a folyóson VÁRAKOZNI tovább... s ahogy ott sétálgattam, egy néniire lettem figyelmes, aki szintén a műtő ajtaját figyelte türelmetlenül. Megszólítottam: ne haragudjon, ön is műtetre VÁR? S elmesélte, hogy ő valójában az örökbe fogadott gyermekét várja a műtőből. Inplantátumot tesznek a fülébe, hogy halljon, mert süketen született. A másik sarokban, szintén egy aggódó anyukát találtam, aki arra VÁRT hogy hírt hozzanak fiáról, akit akkor műtöttek...Mindenki VÁRT valakire, valamire. Egy órákor jöttek utánam. Ahogy feküdtem az asztalon és készítettek elő a műtetre, csak arra tudtam gondolni: engem is várnak haza...nagyon sokan várnak haza...és innen már nem is emlékszem semmire, mert elaltattak...

De amikor magamhoz tértem az intenzívben, sokan körbe vettek:

- egy nagyon kedves, aranyos nővér, aki mosolyával azt sugallta felém:minden rendben van, nincs miért aggódn.

- ott volt a Lenuta néni vidám természetével, és mikor azt kérdeztem tőle hogy ön mit keres itt, ide nem szabad bejönni, akkor elmesélte hogy a nővér engedte be hozzám...Kiderült az is, hogy a testvére jött meglátogatni, de ő haza küldte, mert tudta hogy most neki mellettem van a helye.

- ott termett mellettem a néni a folyósóról, aki ápolta örökbe fogadott kisfiát, és elújságolta, hogy a műtét jól sikerült, és a kisfiú is jól van.

- mellettem egy fiatal ember feküdt, aki Váradról érkezett, és aki magyarul szólított meg engem...Jó érzés volt magyar szót hallani...Úgy mesélt nekem, mintha legalább is ezer éve ismertük volna egymást, elmesélte élete történetét, és olyan jó volt megtapasztalni részéről a bizalmat...

És én csak feküdtem az ágyon mozdulatlanul, s azt éreztem hogy ilyen lehet a mennyország is, ahol a jószág, az együttérzés, a szeretet, a mosoly uralkodik. Telefonom hívtam és értesítettem családomat, ismerőseimet hogy nincs gond, túléltem a műtétet, ne aggódjanak...

Még két napot töltöttem a kórházban VÁRAKOZÁSBAN, de ez már

valahogy nem esett nehezemre...

Úgy gondolom, ez a kis kalandom ráébresztett a VÁRAKOZÁS igazi értékére, hogy mekkora kincs is ez. Mert ha engem megműtenek hétfőn reggel, nem ismerem meg azokat az embereket, akik mellettem álltak műtétem végétével. Talán Jézus ezt akarja üzeni nekünk adventben: Ember, állj meg, ne rohanj: szólítsd meg a másik embert, ismerd meg felebarátod örömet, bánatát.

Ember hová rohansz? Beszéljess és nevens! Tedd boldoggá a másikat! Ember ne tervezz, ne akarj oly gyorsan mindent! Hagyd néha, hogy tervezzem helyetted az életet!

És megértettem hogy Jézus ezt várja tőlem is. Az idei adventben sok mindenre jutott idő: gyermekeimmel adventi koszorút készítettünk, és megbeszéltük, hogy az egyik gyertya színe miért különbözik a többitől. Esténként köréje ültünk, elénekeltük „Sötét fenn az ég” éneket és mindenki elmesélte aznapi örömet, bánatát. Aztán készítettem kis jócselekedet cetliket, amelyekből minden reggel kihúztunk egyet, és igyekeztük aznap be is tartani őket...volt mikor sikerült, volt mikor nem...de igyekeztünk. Egyik estét temesvári barátainkkal tölthettük, akik hazlátogattak. Igazán jó érzés volt a szürke hétköznapokban kicsit megállni, és más emberek felől érdeklődni, meghallgatni őket. Vasárnaponként a Szmotku család segítségével részt vehetünk egy kis rövid imaórán, úgy is nevezhetnénk. ”Szállást keres a Szent Család”, amely óra segített abban, hogy a hétköznapokban is jusson időnk az imára is. Jó volt megtapasztalni hogy vannak még családok, akiknek az advent valóban készület a karácsony ünnepére, de nem csak testileg, külsőleg, hanem bensőleg is. Szent Miklós ünnepén elmehettünk gyermekeinkkel a templomba, és olyan jó volt látni plébániánk gyermekeit örülni a Mikulásnak, és bár mindenki az ajándékot várta leginkább, mégis tudtunk türelmesen verset szavalni, énekelni, a Mikulásnak széket adni. Még emlékezetesebbé tették az adventi várakozást a reggeli roráté szentmisék, ahová idén nagylányomat is elvihettük, úgy gondolván, elég nagy már ahhoz, hogy ilyen módon ő is áldozatot hozzon a kicsi Jézusért. Mivel az elmúlt években sokszor lemaradtam a közös adventi reggelikről, most nagy örömmel töltött el hogy ott lehettem nagylányommal együtt. Bár a karácsony nem az ajándékozásról szól, mégis jó érzés ajándékozni, és persze ajándékot kapni is. S hogy ajándékaim kicsit személyesebbek legyenek, igyekeztem ebben az évben saját magam készíteni őket.

Az idei advent ráébresztett arra, hogy nem kell rohanni, mert az élet rövid. Itt van a karácsony, de ha az ünnep elmúlik, akkor sem kell rohanni. Hiszen advent erre tanít meg. Legyen időnk mise után kicsit megállni, beszélgetni, legyen időnk egy-egy barátot meghívni otthonunkba, legyen időnk leülni gyermekeinkkel egy társasjátékra, legyen időnk házastársunkkal elmenni kettesben egy cukrászdába, vagy egy színházba..., és persze legyen időnk a nap végén kicsit elcsendesedni, és hálát adni a Jóistennek a jóért és a szépért mellyel megajándékoz minket.

Írásomat azzal kezdtem, hogy a mai ember, a mai világunk milyenÍrásomat pedig azzal fejezném be: IGEN, a mai ember is tud meg ember lenni, a mai ember is tud segítőkész lenni, a mai ember is tud mosolyt fakasztani, a mai ember is tud JÓ lenni....

-És te milyen ember vagy?.....

SZÁMOMRA A KARÁCSONY...

Karácsonykor leülepednek bennem az érzések, és leperregnek előttem az éppen leköszönő év cselekedetei. Gyakran azon tűnődök, vajon Istennek mi kedves abból amit tettem. Biztos vagyok benne, hogy más kritériumok szerint értékel, mint én, mint általában az emberek... Lehet Neki többet jelent egy mosoly - amit én észre sem veszek -, egy bankszámla helyett. Lehet jobban értékel egy békés családi életet egy fényes karrier helyett.

Karácsonykor a lélek megnyugszik. És ebben a „nyugodt” ragyogásban, emlékeim közül egy esemény tör felszínre. Szabadságom töltése közben egy olyan tapasztalatban volt részem, amely mélyen belevésődött a szívembe. Románia útjait jártam egy barátnőmmel két héten keresztül. Profi sofőr nem vagyok, ezért nagy bátorság volt részünkről így nekivágni ennek a kalandnak. Komolyabb problémák nem adódtak, inkább a “nem tudás” ijesztett meg. A Transzfogarason haladtunk, már fél úton voltunk az emelkedőn, mikor megálltam fényképeket készíteni. Egy másik turista szólt, hogy valószínű, valamiben megüthetem az autót. Nehezen jött hogy elhiggyem, mert csak kacskaringós úton haladtunk, de mikor mutatta, hogy füstölög jobb oldalt az autóm, meg sem tudtam mozdulni. Megállásunk előtt, egy ideje, érződött valami furcsa szag, de azt gondoltunk, ez csak kintről jöhet, semmiképp nem tőlünk. Végül rájöttünk, hogy nem ütöttem meg az autóm, de viszont nagyon felmelegedett

a hűtővíz. A többiek elláttak pár jó tanáccsal, ki azt mondta, hogy menjek szervízbe, ki azt, hogy forduljak vissza, és ezzel tovább haladtak. Visszafordulni semmi értelme nem volt, mert félúton voltunk. Szálláslehetőség a közelben nem volt, és az autóm csak füstölgött. És ekkor lépett mellém, egy fiatal házaspár. A férj, a felesége tanácsára kipótolta a hűtőfolyadékot, de ez újra kifolyt. Felhívta saját autószerelőjét, saját telefonjáról, aki tanácsokkal próbált ellátni. Felajánlották, hogy elvisznek egy darabig, amíg szállást találunk. Az autót nem lehetett sajnos vontatni, mert nem volt mivel. Ezért úgy döntöttünk, a barátnőm ott marad, amíg mi tovább indulunk segítséget kérni vagy szállást szerezni. Elég sokat mentünk de szállás nem lett, és már sötétedett is. Elbeszélgettünk, és megtudtam, hogy Temesváron laknak, szabadságon vannak és három gyermek vár rájuk otthon. Miután harmadjára is tanácsot kért telefonon az autószerelőtől, úgy döntöttünk, visszamegyünk a barátnőmért. Szerencsére az autóm is lehűlt mire visszatértünk, és természetesen én is megnyugodtam, sőt pár fényképet is készítettünk. Kipótoltuk a vizet, jó hideg forrásvízzel, és tovább folytattuk utunk. Egy ideig mögöttünk jöttek ezek a rendkívüli emberek is, de egy idő után már nem láttam őket a visszapillantóban.. Akkor döbbsentem rá, hogy még a telefonszámukat sem tudom.

Felmerült bennem először az a kérdés, hogy én ilyen turista lettem volna, vagy inkább olyan, aki megáll, megnézi mi a helyzet, és továbbmegy, mert fontosabb dolga van, mint egy idegennel bajlódni. Őszinte vagyok: magamat ismerve, nem nyújtottam volna konkrét segítséget. Akkor értettem meg, igazándiból mit jelent egy jó emberrel összefutni. Nem tudom leírni azokat az érzéseket, amelyek bennem voltak, mikor ennyi segítőkészséget tapasztaltam.

Nem tudom meghálálni másképp ezt az emberséges bánásmódot, mint úgy, hogy karácsonykor rájuk gondolok, értük imádkozok. És hála ezeknek az embereknek, megértettem a karácsony lényegét. Egy jó ember születik meg e napon, aki Isten gyermeke..., aki nem ártani akar nekünk, hanem szeretni..., aki vigyázni akar életünkre és nem akarja, hogy azt örökre elveszítsük... Igen, hiszem, hogy ez a karácsony.

Roszkoopf Hajnal

MI A SZERETET?

Egy tudományos felmérés részeként kutatók megkérdezték néhány 4 és 8 év közti gyermeket arról, hogy szerintük mi a szeretet. (

„Amikor nagyinak begyulladtak az izületei, nem tudott már előrehajolni, hogy kifesthesse a lábán a körmeit. Most mindig a nagypapa festi a nagy körmeit, pedig neki is izületgyulladás van. Ez a szeretet.” (Rebeka – 8 éves)

„Amikor szeret valaki, akkor máshogy mondja ki a neved. Valahogy érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved.” (Zsolti – 4 éves)

„Ha nem gondolod komolyan, akkor nem is kéne kimondanod, hogy szeretlek. De ha komolyan gondolod, akkor szerintem sokszor ki kell mondani. Az emberek hamar elfelejtik.” (Júlia – 8 éves)

„A szeretet az, amikor anyu a legfinomabb csirkehúst odaadja

apunak.” (Eszter – 5 éves)

„A szeretet olyan, mint amikor egy kicsi öreg néni és egy kicsi öreg bácsi még mindig barátok, még azután is, miután jól megismerték egymást.” (Tomi – 6 éves)

„A zongoravizsgámon egyedül voltam a színpadon és nagyon féltem. Odanéztem a közönségre, és apu ott mosolygott és integetett. Csak ő mosolygott. Ezután már nem féltem.” (Csilla – 8 éves)

„A mamim jobban szeret engem mindenkinél. Senki más nem ad nekem esti puszit, mielőtt elaluszom.” (Klári – 6 éves)

„Ha jobban szeretnél szeretni, akkor egy olyan baráttal kezd, akit utálsz.” (Nikolett – 6 éves)

„A szeretet az, ami Karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani.” (Robi – 7 éves)

(forrás: viilágháló)

TÁVOL AZ OTTHONTÓL

„Mikor még gyerek voltál, s szabadon játszottál, érezted a fenyő illatát, s tudtad, hogy szülőföldön jársz.../... Hosszú évek múltán, felnőtt lettél már / életed tele reménnyel, elindultál”. Néha vonzott az ismeretlen, néha a pénzkereseti lehetőség a jobb, esetleg könnyebb élet. Pár éve tart ez a nagy vándorlás, sokan főleg fiatalok, rövidebb-hosszabb időre elmennek, de amikor egy ünnep - főleg a karácsony szent ünnepe -, közeledik, hazaindulnak, mert a szívük itthon marad, és az ünnep csak akkor lehet igazán ünnep, ha a család együtt van. Ilyenkor érzed igazán, hogy „neked itt kell élned, itt van a te Hazád”.

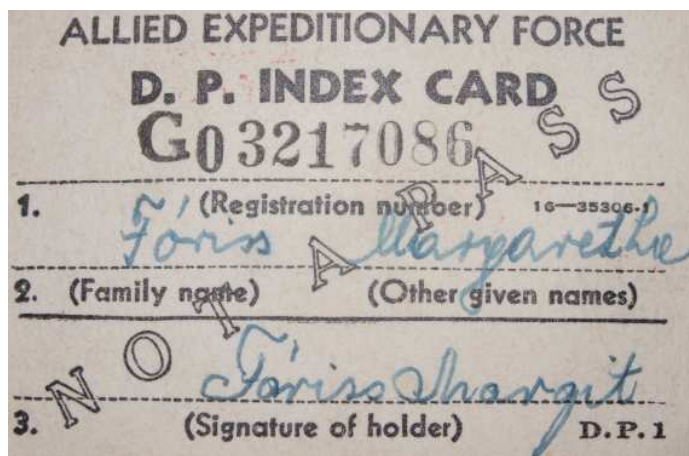
Én is éreztem ezt 20 éves koromban, 1944-ben, amikor elmentem idegenbe, nem kalandvágyból, hanem félelemből. A szegény, később elhurcolt zsidó ismerőseimnek vittem néha ebédet - amíg itt voltak Szatmáron -, de nemcsak én. A faluból többen sajnáltuk és szerettük őket. Pár hét eltelte után, amikor innen Szatmárról tovább vitték őket, kaptam Budapestről, a Gestapo-tól egy hivatalos felszólítást, hogy jelentssem kicsoda nekem Lax Márton, és milyen kapcsolatban vagyok vele. Mindenki azt tanácsolta, tűnjek el, beljebb az országba.

Székesfehérváron akkor alakult újonnan egy sebesültek kórháza, odahozták a Don vidékéről a sebesülteket. Így hát elindultam egyedül, aki Szatmáron kívül sehol nem volt eddig. Megérkeztem Budapestre a Nyugati pályaudvarra, s ott döbbsentem rá, hogy én itt senkihez nem tartozom. Ez a gondolat kétségbe ejtett és rosszullet környékezett. Közben mellettem megszólalt egy hang: „Kislány, rosszul van?” „Nem, nincs semmi bajom”, - válaszoltam. Mindenkitől félttem, de az ismeretlen tovább kérdezett hogy honnan jövök, s mi az úticélm? Ez egy - már nem fiatal - katonatiszt volt. Kért, hogy menjek vele, mondván hogy itt lakik a közelben és két ilyen nagy lánya van mint én. Pihenjem ki magam, s csak azután induljak Székesfehérvárra. „Ne haragudjon, de én még ma el akarok jutni ahova irányítottak” - mondtam. „Látom hajthatatlan. Jöjjön, megpróbálok segíteni” és mentünk a katonákkal tömött szerelvény mellett. A katonák végig tisztelettel köszöntötték. Az egyik vagon mellett megálltunk, leadta az iratkegycset, és a katonáknak, illetve tiszteknek a következőket mondta: „Idefigyeljenek fiúk! Ezt a kislányt elviszük Székesfehérvárig. Látom nagyon szorosan vannak, mégis szorítsanak neki az ablaknál egy kis helyet.”

Hajnali négy órára sikerült megérkeznem és vártam, amíg megvirradt. Megszólaltak a harangok s akkor jutott eszembe, hogy vasárnap van. Beültem a közeli templom egyik üres padjába. A hívők igen gyéren jövegettek. Egyszer csak két fiatal leány ült mellém. Láttam erősen kíváncsiak, hogy ki vagyok. Vége lett a szentmisének és akkor jött a kérdések özöne: honnan jöttem, ki vagyok, stb, stb... „Jössz hozzánk” - mondták, s ekkor megjelent a nagyapa, aki felületett egy szép, sárga kocsihoz és mentünk Szabadbattyánba. Előbb beszélünk a pap bácsival, aki tudott a kórházról, és amikor már szükség volt rám, utánam küldött. Nehezen váltam meg ettől a kedves családtól, „a gazdag” Kovács Istvánéktól.

Megkezdődött a munka a kórházban. Nem részletezem, mert akkor nagyon hosszú lenne az írásom. Pár hónap múlva a hangosbemondó megszólalt: „Achtung, achtung! Figyelem, figyelem! - a parancsnokság már akkor német volt. Gyorsan átkötözni a sebeket, tisztába öltöztetni a betegeket, tovább megyünk közel a nyugati határhoz”, és elindultunk.

Mennyi ideig mentünk, arra már nem emlékszem. Egy nap hatalmas pályaudvarra érkeztünk, kiírva: Berlin, Neukölln. Még ott is biztattak, hogy csak fertőtlenítés lesz, de már tudtuk, hogy itt maradunk. Fertőtlenítés után egy nagyon szép, jól felszerelt hatalmas kórházba helyeztek el bennünket, és folytattuk tovább az ápolást és mindent, ami vele járt. Szinte naponta bombáztak. Hamburg felől jöttek az amerikaiak bombával, a másik irányból jöttek az oroszok. Közel volt Neuköllnhöz a tempelhofi reptér, s amikor a hangosbemondó megszólalt: „Actung, achtung! Schnell, schnell!”, gyorsan levonultunk az óvóhelyre. Az óvóhely nagyon csodálatosan volt megcsinálva, ugyanolyan volt, mint a fenti kórtermek. Minden ápoló a saját betegeivel volt egy teremben. Én egyik betegem ágya szélén ültem, mellettem egyik már járó betegem ült, egy kis fiatal

hadnagy. Ketten tartottunk egy nagyon szép keresztet. A keresztet betette az én tenyerembe és a kezével átfogva, úgy imádkoztunk. Tudtuk, hogy a Szűzanya velünk van mindig.

Közeledett a front. Már lehetett hallani az ágyúzást, a harczi zajt. Pár napon belül el kellett készíteni a betegeket, mert Berlint bekerítették. Azt hittük, hogy a betegekkel együtt viszik a kórházi alakulatot is. De nem így történt. Mi maradtunk, s ha lesz mivel, kivisznek Berlinből, ha nem, akkor ottmaradunk. Egy nap elmúltával teherautókra raktak bennünket és elvittek Bajorországba, Neustadt am Kulm nevű kicsi városkába, Bayreuth mellé, ahol régen híres tűzijátékokat rendeztek. Itt jöttek be az amerikaiak. Előbb jöttek a vadászgépek, hogy meggyőződjenek arról, hogy a terep tiszta, nincs ellenállás. Egy SS kellett volna fogadja őket, ő viszont ehelyett rálőtt az egyik vadászgépre, azok pedig apró gyújtóbombákkal válaszoltak. Felgyújtották az egész kisvárost. Csak az iskola, az evangélikus templom és a parókia maradt éppen. Összeszedtük a sebesülteket és az iskolában berendeztünk egy elsősegélynyújtó helyet. A férfiakat, valamint a kórházi alakulat férfait foglyul ejtették. Minket, nőket, teherkocsikkal Helmbrecht-be vittek, egy épületbe, ahonnan tilos volt kijárkálni. Naponta egyszer kaptunk valamit enni, ami tulajdonképpen az egész napi kosztunkat jelentette. Pénzünk volt, de mindent jegyre lehetett kapni. Jegyet pedig csak a bennszülött németek kaptak.

Pár nap múlva innen is tovább vittek, egy nekem kopár mezőnek tűnő, nem lakott területre, ahol drótkerítéssel körülvett barakok fogadtak, emeletes faágyakkal, bennük szalma. Ezekben a barakokban tartották a zsidókat. Itt is naponta egyszer kaptunk enni. Majdnem minden nap répaleves volt. Hasonlított kicsit a karalábé ízéhez. Az ügyesebbek kezdtek érdeklődni, hogyan lehetne innen kimozdulni. Megtudtuk, hogy az amerikai parancsnokság ad egy „Reisepass”, ami szabad mozgásra jogosít fel. Egy balatonfűzfői kislánnyal - akit még a kórházba ismertem meg, ugyanis a kórtermek egymás mellett voltak -, segítettük egymást, ahogy tudtuk. Most is elmentünk az angol parancsnokságra, ahol kaptunk Reisepass, és elhatároztuk, hogy megkeressük a nagyváradi barakkórházat. Közlekedés még nem volt, az emberek inkább csak teherautókkal közlekedtek. Úgy hallottuk ez a kórház 300 - 400 km-re van tőlünk és mi elindultunk gyalog. Néha rövidebb-hosszabb szakaszon felvett egy-egy teherkocsi, ha éppen abba az irányba tartott.

Három nap nem vett fel bennünket senki. Az ennalónk is elfogyott, az erőnk szintén. Szürkület volt mikor én leültem egy erdő szélén, s már nem volt erőm tovább gyalogolni. Buksi - mert így hívták a füredi kislányt -, könyörgött: „Gyere, én segítek!” - mondta, és közben autó közeledését hallottuk. Egy amerikai terepjáró kocsi volt, de ezek általában nem álltak meg, csak abban az esetben, ha néger ült a volánnál. És csodák-csodája, ahogy közeledett lassított és megállt. Fehér ember vezette és angolul kérdezte, hova megyünk? Mondtam a helységet, de intette, hogy nem tud segíteni. Azután én kérdeztem, hogy ő hova megy? Nekünk az a helység már közel volt úticélunkhoz, s mondtam „Oké, nekünk jó”. Beültünk Buksival és arról beszélgettünk, hogy milyen éhesek vagyunk. Egy pár kilométer után a sofőr lassított, mosolygott és megállt. „Nagyon éhesek, kislányok?” - kérdezte tiszta magyarsággal. A meghatottságtól elsírtuk magunkat, és ő velünk sírt.

Elmondta, hogy a szülei nagyon régen, egy nagy válság

idején, vándoroltak Kanadába, és Chicago-ban telepedtek le. Ő és még két fiútestvére már ott születtek. Most mindhárman itt harcolnak az amerikai hadseregben. Az egyik testvére nehézbombázó, ő hírvivő, a harmadik a fronton harcol. Még sok mindent mesélt, és közben finom ennivalókkal látott el bennünket. Nagyon sietett, de azért elvitt bennünket addig a városig, ahonnan nekünk már csak pár kilométerre volt a barakkórház. Elbúcsúztunk. A neve Szabó Gyula volt. Felírta az otthoni címünket, de sajnos abban az időben nem lehetett külföldiekkel kapcsolatot tartani. Bár hagyott nekünk ennivalót, de a vele való találkozás, - ami nem volt véletlen -, sokkal többet ért ennél. Ekkor éreztük, mint több ízben, hogy nem vagyunk egyedül, hogy a Szűzanya mindig velünk van és vigyáz ránk...

Aldott, boldog karácsonyt kívánok mindenkinek, szeretettel:
Jurka Margit
(folytatása következik)

VÁROSUNK ÉPÜLETEI A SZENTLÉLEK TEMLOM OLTÁRKÉPÉN

A Szentlélek templom oltárképét Ft. Merk Mihály plébános megrendelésére Paulovics László festőművész készítette. A képet 1998. szeptember 20-án szentelte fel Reizer Pál püspök. Ajándék című lapunk 2010-ben „Főpapok a szatmárnémeti Szentlélek templom oltárképén” című sorozatban bemutatta a képen fellelhető főpapokat, és elmondta, hogy ez a festészeti alkotás az egyetlen általunk ismert oltárkép, amelyiken nem látható egyetlen szent sem. 2011 júliusa óta változott a helyzet, mert Scheffler Jánost boldoggá avatták, ő pedig egyetlen ülő alakja.

Újabb sorozatunk az oltárképen szereplő épületek történetét mutatja be. Az oltárkép velünk szembeni bal oldalán a mindegyikünk által jól ismert Székesegyház klasszicista stílusjegyeket hordozó homlokzata, két tornya és a hatalmas kupola egyik ablaka látható Paulovics László művészi ábrázolásában. Légiesen emelkedett, nem olyan épület képe áll előttünk, amit sziklára építettek, ami földi megrendíthetlensége folytán nyerhet jeles osztályzatot. És tényleg a templom történet is bizonyítja. 1834-ben erős földrengés rázza meg Szatmárnémetit. A Székesegyház majdnem belerokkant.

Az idén 207 esztendőes szatmári egyházmegyét, Szatmárnémeti székhellyel I. Ferenc osztrák császár és magyar apostoli király alakította ki 1804. március 23-án, anélkül, hogy az akkor trónoló pápa VI. Piusz tudott volna róla. Augusztusra aztán megjött Őszentsége jóváhagyása is. A püspökség szatmárnémeti alapítása húzta ki a várost a vidéki elmaradottságból és sárból. Első püspökünknek báró Fischer Istvánnak még megfelelő lakhelye sem volt a városban. Eleinte Erdődön hozta meg magát a Károlyi gróf vendégeként. Ahogy befejeződött a Püspöki Rezidencia (Szirmay, ma Eminescu utca) felépítése máris hozzákezdtek a Székesegyház építéséhez. A nagy mű Klobusiczky Péter, Kovács Flórián püspökök után Hám János idejében fejeződött be Hild József építész tervei alapján. A felszentelés évről nincsenek adataink.

A Székesegyházunk is olyan, mint az azt megtöltő hívek (kicsit magyar, kicsit sváb) kicsit klasszikus kicsit barokk. Főbejárata a klasszicista építészeti kellékeit vonultatja fel, a falakon belül pedig klasszicista, reneszánsz és barokk elemek vegyülnek az utóbbi hangsúlyozott jelenlétével.

Amikor azt mondjuk klasszikus építészeti stílus, elsősorban az antik görög építészetre gondolunk és az azt mintegy ezeröttszáz év távlatából megidéző reneszánszra. A Székesegyház homlokzatának szerény oszlopsora és azt lezáró timpanon jellegzetes klasszicista elemek. Az oszlopsort hat korinthuszi oszlop alkotja. Szögezzük le, nincs köze Pál apostolhoz, ugyanis az ő a Korinthusiakhoz írott pártosságából, hamis tanelvekből kigyógyító levelei érkezésekor már 500 éves volt ez a kultúra. A dór, ion, korinthuszi oszlopokat, mint építészeti elemeket elsősorban, az oszlopfők kialakítása szerint különböztetjük meg egymástól. A mi Székesegyházunk korinthuszi oszlopfőinek alsó részén két sor akantuszlevél fut körbe. Ebből a kehelyszerűen elhelyezett akantuszlevél sorból sáslevelek, csigavonalban kanyarodó indák kigyóznak ki. Az oszlopsort záró gerendázat feletti háromszög alakú timpanonban a Mennyei Királynőjét ábrázoló dombormű látható. A két torony alatti fülkékben Szent István és Szent László szobra vigyáz a bejáratnál. Turáni Kovács Imrének ez a két alkotása 1942-ben került a fülkébe, miután az eredeti szobrokat 1938-ban román szélsőséges bandák ledöntötték és kalapácsokkal darabokra tördelték.

Klasszicista építészeti stílusjegyekkel találkozunk a régi és az új sekrestye bejáratánál, ahol dór oszlopokon nyugvó gerendázaton egyszerű, szerény timpanon látható. Benn, a templomban a klasszicista építészetnek alig-alig akadhatunk nyomára. Muhi Sándor „Szatmárnémeti római katolikus templomai” című munkájából is ez olvasható ki. Csupán a főoltárnál talál néhány klasszikus motívumot „a kupolát az oltár főtestével összekötő elemek, valamint az urnákra emlékeztető díszítmények” barokk jellegűek. A carrarai márványból 1905-ben készült főoltár stilisztikai besorolására az eklektikus, azaz vegyes formanyelv jellemző.

A székesegyház belső terét, festményeit, szobrai belső építményeit következő lapszámunkban tekintjük át.

Csirák Csaba

...ÉS ISMÉT MEGSZÜLETETT

Történt egyszer, úgy karácsony tájékán, amikor minden rossz fejedelme, Lucifer, összehívta az ördögöket egy megbeszélésre. Mondhatnánk mai nyelven, egy évzárás előtti áttekintésre.

Lucifer elégedett lehetett volna a kis ördögök egész éves szorgos, odaadó munkájával, mellyel nap mint nap rosszát, rosszabbá tették az embereket, - mert azt még nem említettem, hogy az emberek igen csak jó alapanyagok bizonyultak ehhez a munkához. Irigyek voltak egymásra, önzőek, azt hitték csak ők tudnak mindent, ítéleztek és elítélték a másikat anélkül hogy önmagukba néztek volna.

Ám Lucifer, az ő mindent és mindenkit célzó birtoklási vágyában, mégsem volt elégedett, mert tudta, hogy erőfeszítéseit, az év minden eddigi munkáját, minden rosszra irányuló tervet könnyen keresztelheti, könnyen eltörölhet egy valamilyen istállóban született kisgyerek, akinek a születését, a, már bűntől megfertőzött emberek is ilyen-olyan formában meg szeretik ünnepelni. Éppen ezért erélyesen felhívta alattvalóinak a figyelmét, vigyázzanak, vigyázzanak azokkal az emberekkel akiknek még nem teljesen romlott, még nincs teljesen a bűn hatalmában a lelkük, mert ők veszélyesek!

- Azokkal akik a bűn medencéjében áztatják nap mint nap a lelküket, ne foglalkozzatok, ők már az enyéim. - mondta Lucifer.

- Nekem azok kellene, akikben még ott van a jó, a szeretet, az alázat, a megbocsátás csírája, és akik még véletlenül se kapják meg annak a Jézusnak a születése által a szeretet vizét, amitől majd borzalmas lelkük a szeretet virágától kivirul és új erőre kap.

Így indította útjukra az ördögöket, akik mint a sáskák lepték el a földet, és annak is legfőképp azon részeit, ahol jó, a jobb emberek laknak. Beférköztek a munkahelyekre, megpróbálva minél több munkatársat áskálódásra készíteni, beférköztek a baráti körökbe, megpróbálva örök barátságokat örök ellenségeskedésekké tenni, és a legszomorúbb, beférköztek a családokba., ahol sajnos sok helyen sikerült szembefordítani a családtagokat, sikerült testvért testvér ellen, szülőt gyermeke ellen fordítani.

Ijesztő nemde? - mondhatnánk kétségbeesetten, így emberi szemmel nézve. De ne féljünk, mert közeledik, sőt, nézzétek, már itt is van a karácsony! Nézzétek, nézzétek a jászlat, megszületett! Megszületett a Megváltó, Úr Jézus Krisztus!

Nézzétek, milyen gyönyörű, milyen ártatlan és nézzétek hogy szaladnak, nézzétek, milyen eszeveszetten rohannak vissza a pokolba a gonoszság nagykövetei! Nézzétek!!!!..... és örüljétek.

Örüljétek, hogy a ti munkahelyeteken többen szeretnek benneteket, mint akik nem; örüljétek hogy a ti barátaitok meg tudtak, meg tudnak bocsátani; örüljétek mikor testvéretek, akivel talán még egy perce haragban voltatok, vagy ellenkezőleg már rég nem beszélgetek, sírva ölel át benneteket, örüljétek és szeressétek őket, örüljétek és öleljétek át szüleiteket, még akkor is ha már megöregedtek, és talán nem mindig figyelnek eléggé rátok.

Örüljétek mert megszületet Ó, a hatalmas Megváltó, aki mégis alázatosan, egy kicsiny, gyarló, magatehetetlen gyermeki testben jött el közénk, azért hogy éreztesse velünk a tiszta, gyermeki szeretetet, amit megpróbál beültetni a te, az én, a mi szívünkbe.

Csak rajtunk múlik, hogy hogy csupán ott állunk a jászol mellett, a fenyőfa mellett, vagy engedjük hogy a jászolban fekvő kis Jézus szeretete, a fenyőfa mellett közösen elmondott ima ereje járja át egész lényünket; jelképezze ez a karácsony valódi szellemét, valódi értékét, megadva azt számunkra, hogy ne csak egy jászolban, de mindanyunk szívében megszülessen és szüntelen ott legyen Jézus.

...ezekkel a gondolatokkal kívánok szép és boldog karácsonyt:

iff. Pfeifer Tibor

VAN REMÉNY!

Egy vasárnap reggel misén vettem részt és a szentmise végén megszólított egy régi jóbarát: Attila, írsz egy pár gondolatot az újságba?

Sokat gondolkodtam, miről is tudnék igazán és őszintén írni, hiszen

annyi változás történt. Nagyon sok pillanat volt az életemben, amikor úgy éreztem, nem sok értelme van és nincs már remény a változásra. Sokszor nem volt erőm imádkozni, hiszen nem láttam értelmét már semminek az életben.

Szeptember 11-én kislánnyal autóban ültem, amikor megszörrent a telefon és egy régi ismerős hang szólt bele. Tibi volt és azt kérdezte: nincs-e kedved eljönni hozzám, hogy beszélgessünk egy kicsit?

Nagyon boldogan válaszoltam, igen, van! Attól a beszélgetéstől kezdve másképp láttam az életemet.

Köszönöm Istenem, hogy ebbe a közösségbe tartozom. Együtt énekelhetünk, gitározhatunk az énekpróbán, nevetgetünk és jokat beszélgethetünk. Merk atyát idézve, "csakazértis" újra lehet kezdeni, és újra kell kezdeni az életet.

Köszönöm Istenem, hogy életem legnagyobb mélypontján hozzám irányítottad Tibi barátomat.

Köszönöm a kislányomat, a szüleimet, a tesvéretem és a maroknyi barátokat akik mellett állnak.

Bármilyen helyzetben is lennél, hidd el, hogy van REMÉNY!!!

Mindenkinek tiszta szívből kívánok áldott, békés karácsonyi ünnepeket!

Attila

...MERT A MEGVÁLTÓ AZ IDÉN IS MEGSZÜLETETT!

Mindenki máshogy éli meg a karácsonyt. Mi, a vallásos emberek korábban kezdünk el készülni. Az adventben próbálunk egy kicsit jobbak lenni és felkészülni az egyik legeslegszebb ünnepre.

Valahogy úgy érzem, most szebb lesz mint máskor; aztán az ünnepek végeztével mindig arra a következtetésre jutok, hogy az ideai szebb volt mint a tavalyi karácsony. Minden karácsony különleges, és megismételhetetlen. Minden karácsonyra egy évet várunk, és sok titokzatossággal készülünk rá. Minden szép, mert karácsony van. Karácsonykor mindenkit szeretünk, és a szívünk is könnyebben megbocsájt.

Nem az ajándék értéke a fontos, hanem az a szeretet, amellyel átnyújtjuk. A gyermekek arcán mosolyt, az örömet, sőt a kíváncsiságot is látni, hogy vajon én örülni fogok-e az ő ajándékaiknak. Visszaemlékszem, a tavaly milyen izgatottan várták, hogy vajon megtalálom-e a tőlük kapott ajándékot. Nehéz volt, mert nem a megszokott helyre tették a karácsonyfa alá, hanem rá a karácsonyfa akasztották, nehezen, de meglett!!!

Nem volt soha gazdag karácsonyunk. Csak egy-két apróság a fa alatt mindenkinek. Inkább a szeretet ami fontos volt, ezáltal megőrizve a karácsony igazi lényegét. Remélem, a gyermekeimnek is átadhatom azt, amire szüleim megtanítottak, és ezáltal tartalmasabb, és bensőségebb lesz az ünnep számukra.

Sajnos a mai világban a karácsony jellege megváltozott. Nem az a fontos, mint régen, hanem a nagy és minél drágább ajándékok. Pedig sokszor egy kis apróság is örömet tud okozni akár nekünk, akár a gyermekeinknek. Vagy ez csak számomra van így? Nem tudom. Az én kis családban adventben megpróbálunk jobban odafigyelni egymásra, türelmesebbek lenni egymáshoz, egyszerűen megpróbálunk csak jobbak lenni, mint máskor. Számomra, most ez az ideai várakozás gyönyörű, olyan dolgok történnek nap mint nap, ami annyi energiát ad, hogy, majd kicsattanok a vidámságtól. Akik már ismernek tudják, hogy pozitív ember vagyok, olyan aki nagyon keveset kesereg vagy szomorkodik, de most egy mosolybombának érzem magam, akinek mintha odaragadt volna az öröm az arcára.

A születésem mindig adventi időszakra esik, ünnepeltetni magamat nem szeretem, de most olyan jól esett ez a nap. Azt érzem, hogy az ideai volt az eddigi legszebb születésnapom és én voltam a nap középpontja. Képzeljétek el, hogy reggel 6-kor, a kis családom énekelve

ébresztett. És ahogy kinyitom a szemem és hallok az " Ez a nap más, mint a többi"... Éneket és látom az álmos arcukon a fülig érő mosolyt, lelkesedést, az ajándékot amit a kis összegyűjtött penzükből vettek és a legvégén a szót, hogy nagyon szeretünk...hát kérdelem én kell ennél nagyobb öröm?? Kell annál nagyobb ajándék, mint, hogy érzed azt, hogy szeretnek és hogy fontos vagy valakinek, valakiknek??? Aznap igazán éreztem, hogy mennyien szeretnek!

Boldog vagyok, mert boldog akarok lenni!!!! És ezt a boldogságot nap mint nap próbálom átadni a családban, a munkahelyen.

Most adventi vasárnapokon, este összegyűlünk, imádkozunk, beszélgetünk az adventi koszorú fényénél egy pár fiatal családdal és olyan jó elbeszélgetni, látni és hallani, hogy vannak még olyan családok, férfiak, akik nem szégyellnek imádkozni. Esténként leülünk együtt az egész család imádkozni, karácsonyi meséket olvasni és örülni, hogy vagyunk egymásnak.

Összefoglalva mit is jelent nekem Karácsony? A családot jelenti, a gyerekeimet jelenti, a férjemet jelenti, a barátokat jelenti, a szüleimet, a testvéreimet, a templomomat, a szeretetet, ölelést a számtalanszor kimondott szót "szeretlek" és azokat az értékes napokat, amelyeket velük tölthetek. Habár az idén nem töltjük itthon az ünnepeket, nem fogunk együtt a közösséggel ünnepelni, de hiszem és tudom: lélekben sokat fogunk egymásra gondolni.

E szerény gondolatsort befejezem Vass Albert gondolatával :

„Nyissátok meg szíveteknek minden ablakát, és eresszétek be oda a napfényt, hadd pusztítson ki belőletek minden sötétséget ezen a karácsonyon. A civódás, pártoskodás nemzetéből változzatok át a szeretet nemzetévé, s lássátok meg: attól a pillanattól kezdve veletek lesz az Isten. Megmaradásunknak, megmaradásotoknak, a magyar sors jobbra fordulásának ez az egyetlen lehetősége. Adjon az Úristen boldog, áldott karácsonyt, és szeretetben gazdag újévet mindnyájatoknak!”

Nagy-nagy szeretettel egy boldog nő, anya, feleség, barát!

Melinda

BEFEKTETÉS...

Egy hétköznapi délután rég nem látott ismerősöm arról dicsekedett, hogy milyen ésszerűen forgatta és fektette be pénzét ebben a válság sújtotta gazdasági helyzetben.

Szerényen pislogtam, én is be szerettem volna számolni fáradozásaimról, megvalósításaimról, de ezek más jellegűek. Értékeltem ismerősöm gyümölcsözőnek vélt anyagi befektetéseit, mert valóban nehéz a mai világban jó és maradandó üzletet kötni, ezért, hogy díjazzam annyit mondtam : hosszú távon, biztos befektetés, akár csak a gyermek !

- A gyermek visszaüt..., de EZ nem - folytatta .

Hát igen....úgy kell befektetni, hogy „ne üssön vissza”, minőségileg és mennyiségileg sem.

Gyermekeinket meg kell tanítani gondolkodni, hogy az összevisszaságban tudjanak eligazodni. Kiegyensúlyozott embert kell nevelni, jellemét úgy alakítani, hogy hivatását felismerje, olyan szabályokat és korlátokat kell állítani, amelyek segítik, rávezetik az együttélésre, felelősségvállalásra. Olyan értelmes célokat kell együtt keresni, hogy amikor felnőnek tudjanak mit kezdeni a szabadságukkal, tudják elkülöníteni a jót a rossztól, merjék felvállalni hitüket, anyanyelvüket, a saját egyéniségüket, ne másokat utánozzanak és ne a könnyebbnek tűnő tévutat válasszák. Merjenek megküzdeni az akadályokkal, ismerjék fel, hogy tetteiknek következményei vannak, cselekedeteik a saját és közösségük javára vagy romlására válik.

Valahol azt olvastam: „Isten a két kezét a gyermeknek azért teremtette, hogy az egyikkel az édesapja, a másikkal az édesanyja kezébe kapaszkodjon”.

AKAROK HINNI ABBAN, hogy az a gyermek amelyik két kezével

kapaszkodik és van amibe kapaszkodnia gyermekkorában, 18 év után nem üt vissza.

AKAROK HINNI ABBAN, hogy a hittapasztalatok, a gyermekkori élmények befolyásolják életünket, egy ölelés, egy jó szó, egy mosoly kincs lehet egy Istentől eltávolodó világban.

Az ünnepek küszöbén, kívánok mindenkinek áldott karácsonyt.

Bízzuk újra életünket Krisztusra és akkor évi „befektetésünk” gyümölcsöző lesz.

Szőke Katalin

EGY AJÁNDÉK-TÖRTÉNET

Az idei év egyik napsütéses őszi vasárnapján történt, hogy az ifjúsági misét követően kilátogattam városunk új főterén megrendezett - immáron hagyományosnak mondható - őszi termékek vásárába, egy kis „házi íz” reményében.

Egy-két dolog beszerzése után, de még a vásárból való távozásom előtt, a pontos időt szerettem volna megtudni, ami a szentmisére indulásom óta nem igazán foglalkoztatott. De mikor a karomra pillantottam, hát bizony az órát nem találtam a szokott helyén. Szomorúan és egyben sajnálattal vettem tudomásul elvesztését, ugyanis ehhez az órához egy nagyon kedves emlék fűzött, pontosabban egy közös hobbinak az édesanyámmal, mégpedig a keresztretvényfejtés. Ezzel nyertük egy jó pár éve. Egyszerű óra lévén nagyon jól bevált; nem késett, nem sietett.

A vásárból hazafelé indulva eldöntöttem, hogy ugyanazt az útvonalat követem, mint menet, abban a csekélyke reményben, hogy hátha megpillantom a földön. Közben a mobiltelefonomat megnézve, a pontos időt is megtudtam.

Az óra, talán mondanom sem kell, nem lett meg. De már útközben elhatároztam, hogy másnap veszek magamnak egy újat, de addig is felteszem az elsőáldozásomra keresztapámtól kapott mechanikus karórát, amelyik ugyancsak évekig szolgált.

Hazaérve egészen belenyugodtam a történetekbe. Előkerestem az imént említett karórát, ez ha egy kicsit nehezen is, de elindult. Mivel tudom, hogy semmi sem történik véletlenül, ezért kérdéseket kezdtem feltenni a Jóistennek, többek között azt, hogy miért történt ez pont ma? Itt szeretném megemlíteni, hogy az ezt megelőző héten volt a születésnapom, és délutánra egy gyerekkori barátnőmet vártam látogatóba. Mivel tudtam, hogy ajándékot is fog hozni, egy adott pillanatban az a gondolatom támadt, hogy milyen jó lenne, ha egy karórát kapnék tőle. De mivel ennek nagyon kicsi volt a valószínűsége, ezért ezt a gondolatot úgy, ahogy volt, elvettem, és úgy tartottam jónak, hogy meg sem említem neki a történetet, mert akkor ötletet adok a jövő évi ajándékhoz, én pedig már másnap akartam venni egy újat.

A délután folyamán megérkezett a barátnőm, és rövid beszélgetés után következett az ajándék átadása. Egy nagyobb ajándéktáskában

több kisebb ajándék is lapult, de mind között feltűnt egy bizonyos csomag. Ezt megpillantva, gyanakodni kezdtem - amit hangos szóval meg is jegyeztem -, és éppen ezért ezt emeltem ki elsőnek. A szívem egyre jobban dobogott, amikor pedig kibontottam és megláttam a tartalmát, a meglepetéstől egy rövid ideig meg sem tudtam szólalni. Hát persze, hogy egy karóra volt! Ekkor meséltem el a barátnőmnek az óráam aznapi elvesztését, mutatva azt a karórát, amit ideiglenesen tettem fel a karomra. Meglátva, már nevetve emlékeztetett arra, hogy elsőáldozásunkkor ő is pont egy ilyen órát kapott ajándékba, azzal a különbséggel, hogy az övé ezüst színű volt, az enyém pedig arany.

Karácsony ünnepét megelőzően, de az év többi napján is - főleg ezekben a nehéz időkben - több felől próbálják felhívni a figyelmünket arra, hogy legyünk tudatos vásárlók. Ez - el kell ismernünk - bizony nem minden esetben sikerül. Ezzel szemben viszont a Jóisten mindig tudja, hogy nekünk, életünk minden szakaszában, mire és kire van szükségünk, hiszen Ő egy tudatos ajándékozó.

Aldott, békés karácsonyt kívánok mindenkinek!

B.É.

ANYA ALUDNI MEGY

Anya és Apa tv-t néztek, mikor Anyu azt mondta: „Későre jár, fáradt vagyok, megyek, lefekszem.”

Bement a konyhába, megcsinálta a szendvicseket másnapra, előblítette a popcornos tálat, húst vett ki a fagyasztóból a másnapi ebédhez, leellenőrizte a müzlis dobozokat, feltöltötte a cukortartót, tányért, kanalat tett az asztalra, bekészítette a kávéskannát másnap reggelre.

Néhány nedves ruhát betett a szárítóba, egy adag ruhát tett a mosógépbe, kivasalt egy pólót. Felvarrta a lelógó gombot. Felvett néhány ottfelejtett játékdarabot az asztalról, visszatette a telefont a töltőre, a telefonkönyvet pedig a fiókba. Megöntözte a növényeket, kiürítette a szemetest, és felakasztotta a törülközőt száradni.

Ásítózva és nyújtózva egyenesen be a hálóba. Megállt az asztalnál, írt néhány sort az egyik tanárnak, kiszámolt egy kis pénzt a túrára, előhúzta a szék alá rejtett munkafüzetet. Aláírta, megcímezte és felbélyegezte barátainak a születésnapjára képeslapot, és írt egy rövid listát a fűszeresnek. Mindkettőt a táskája mellé tette.

Aztán megmosta az arcát 3:1 lemosóval, majd éjszakai krémet tett rá, megmosta a lábát, lereszelte a körmeit.

Apa kikiáltott: „Azt hittem, hogy lefekszel!”

„Már megyek” – felelte.

Vizet öntött a kutya táljába, kiengedte a macskát, majd meggyőződött arról, hogy az ajtók zárva vannak, és az udvari lámpa ég. Minden gyerekénél lekapcsolta az ágy melletti éjjeli lámpát és a tv-t. felakasztott egy inget, bedobott néhány koszos zoknit a szennyestartóba, majd volt egy rövid beszélgetése a még főtt lévóval, aki még mindig a házi feladatát csinálta. A

szobájában beállította az ébresztőt, kitette a másnapi ruháit, sámfát tett a cipőjébe. Még 3 dolgot adott a 6 legfontosabb megteendő listájához. Elmondta az imáját, és elképzelte jövőbéli terveinek befejezését.

Ezalatt Apa lekapcsolta a tv-t, és kihirdette, hogy nincs semmi különös tennivaló. „Megyek aludni.” És ment. Minden egyéb gondolat nélkül.

Van itt bármi különleges?

Tudod-e már, miért élnek tovább a nők...?

EGY KÜLÖNLEGES SZÜLETÉS NAP

Nagyon sokat tűnődtem azon, hogy miről is írjak??? Persze, nagyjából a válasz könnyű volt, karácsonyról, de akkor is valami újjal akartam jönni, valami olyasmiről mesélni, amiről más még nem beszélt. Úgy döntöttem, hogy egy kicsit személyesebb leszek....

Néhányan tudják azt, hogy én kicsit másképpen élem meg a karácsony ünnepét. Amellett hogy Jezus születését ünneplem és örülök annak, hogy lejött a földre értünk, vállalta azt, hogy meghalván a keresztfán eltörölje bűneinket, emellett az én szerény személyemnek is a születésnapja van.

Gyermekként nagyon örültem, hogy egy ilyen különleges napon születtem; mindig azt mondogattam hogy az én születésnapomat nincs hogy elfelejteni, hisz karácsonykor van. Most már a karácsony ünnepe kicsit másabb nekem, azt hiszem, kezdek öregedni és nem szeretem mikor a születésnapom közeleg, mert érzem hogy egy újabb év elmúlt, és hát senki sem örül annak a ténynek, hogy öregszik. Még én sem.

Sok vicces sztori volt az elmúlt években amiatt, hogy karácsonykor születtem. Volt aki első hallásra nem hitte el...Megtörténik, hogy hogy azzal viccelődök, ha valaki feljön, hogy megkérdezem neki mikor van a születésnapja, és hogy milyen híres sztár született azon a napon; én olyankor csak annyit mondok, hogy én Jézussal születtem egy napom, és aztán valahogy már nem mond semmit. És tényleg, belegondolva, karácsony ünnepe is egy nap az évből, azon a napon is születnek gyerekek, halnak meg öregek, olyan nap is lehetne mint bármelyik másik, de nem, december 25.-ke Urunk, Jézus Krisztusnak születésének napja. Lehet, gyermekként sokszor dühös voltam arra, hogy én csak egy ajándékot kapok, mikor mások azt mondogatták, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy pont karácsonykor születtem; én akkor nem éreztem ezt, én csak azt láttam, hogy évközben nincs születésnapom, mint a többi gyerekeknek, nem tudom megtartani a születésnapomat az osztálytársaimmal, mert hát olyankor mindenkinek programja

Visszemlékezve a novemberi lapszámban megjelent írásomat kísérő képre, el kell mondanom nektek, hogy az utóbbi hetekben-napokban többen közületek „megöleltetek”, megérintettetek szavaitokkal, írásaitokkal, anélkül, hogy én egyetlen sort, szót, felhívást is papírra

vagy képernyőre vettem volna. Hiszem, hogy sokunk életét megszépítik, erejét megsokszorozzák ezek az érintések. Kívánom, hogy közösségünk is legyen „érintett”, élő, mozgásban levő, álmodni és cselekedni tudó közösség.

Engedjétek meg, hogy e néhány sorral „vizontöleljelek” és köszönetemet fejezzem ki minden egyes Ajándék-írónak, aki a 2011-es esztendőben ránk (is) áldozta idejét, energiáját, lelkesedését, tenniakarását.

A mellékelt képpel kívánom Nektek: a gyertya fényénél imádkozzátok ki a külső viharokat leküzdeni tudó belső békességet; a kenyér által nyerjétek szellemi-lelki-testi erőt a tennivalók

van. Mikor hittanra és templomba kezdtem járni, és tanulgattam Jézusról, az ő életéről, rájöttem hogy mekkora megtiszteltetés vele egy napon születni, mekkora nagy öröm hogy vele együtt lehet a születésnapom.

Néhány évvel ezelőtt, egy nagyon fontos ember az életemben, mikor megtudta, hogy karácsonykor, az Úr születésén kívül még mit ünnepelek, azt mondta: „csak egy különleges ember születhet karácsonykor”. Jólesett ez a megállapítás, de én úgy gondolom, hogy minden ember különleges, minden embernek vannak óriási értékei, talentumai, meg ha nem is született pont ezen az ünnepen. Én nem nagyon tartom magam méltónak arra hogy ugyan azon a napon legyen a születésnapom, mint Jézus Krisztusnak, de nincs mit tenni... Ő egy óriási ember volt, Istennek a fia, Ő az életét adta értünk, Ő a mi Megváltónk, hát mit tudnék én tenni, ami csak egy iciri-picirit is felér azzal, amit ő tett értünk? Ekkora nagy emberrel, magával az Úrral egy napon születni nem éppen könnyű dolog.

Sokszor nézem az embereket hogy mennyire készülnek karácsonyra, ajándékokkal, bevásárlással, nagytakarítással, stb. És belegondolok hogy én mit éreznek Jézus helyében, ha az én születésnapomra, a karácsonyra készülének, de engem nem hívnának meg. Az emberek karácsonykor a télapót várják, megfigyeltem hogy csak a magyar nyelvben van az hogy várjuk a Jézuskát, a magyar nyelvben mondják csak a gyerekek hogy várjuk a Jézuskát, amúgy minden általam tudod nyelvben a télapót várják. Legalább a magyar nyelv valahogy eszünkbe juttatja azt, hogy kit is ünnepelek karácsonykor, nem a télapót, hanem Jézust! Valahogy ez egy kicsit figyelmeztetheti az embereket arra, hogy Betlehemben megszületett valaki, akit jó és fontos megünnepelni. Ezen a napon nem az a lényeg, hogy csillogjon- villogjon a házad, hogy sokfogásos ételt egyél, hogy minél több ajándék legyen a fa alatt, ezen a napon nem az a lényeg, hogy berogyjál az ágyba hullafáradtan, mert annyit rohantál az elmúlt napokban. Ennek a napnak az a lényege, hogy éjfélkor öltözz fel, fogd meg a férjed/feleséged, gyermekeid, szülőd, rokonod, barátod kezét és menjétek ünnepegni, menjétek, látogassátok meg Jézust az ő házában, egyetek vele egy asztalnál, mondjátok neki meg személyesen, hogy boldog születésnapot. Mit gondoltok, neki nem esne jól ez a gesztus?

Gondolj csak bele, milyen rosszul esne, ha megfélekednének rólad a te születésnapodon, ha mindenki készülne az ünnepeden, de rád senki sem gondolna? Miből gondolod, hogy Jézusnak nem esik rosszul? Miből gondolod hogy ő nem szomorú, akkor amikor látja az embereket, a gyerekeket, hogy várják a télapót, úgy, hogy még egy karácsonyi éneket sem tudnak, nem hogy azt, hogy ki született ezen a napon? Arra kérlek benneteket, hogy ne feledkezzetek meg karácsonykor az Ünnepeletről!!!

Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok mindenkinek.

Deac Simona

elvégzéséhez, a bor pedig vidámítsa szíveiteket.

Szolgáljuk egymást szeretetben 2012-ben is! Áldott karácsonyt és boldog új évet kívánok mindannyiútoknak Péter János és a magam nevében.

Mares Sándor